կը կարծէ. մինչեւ որ ձեռնադրեալներն Հռոմ կ'երթան, ուր ասոնց ձեռնադրութեան վաւերութիւնը կը ճանչցուի։

Բայց Երուսաղեմի նուիրակ Պրոխորոն շատ տխուր տիպար մըն է՝ ազգին վերջին դարերու տխրագոյն պատմութեան մէջ, եւ կարելի չէ անոր խօսքին հաւատ ընծայել։ Վասն զի, սոյն Պրոխորոն 1749 Մարտ 26ին Սկիւտարէն Պոլիս մտած օրն իսկ հետամուտ եղաւ պատրիարքութիւնը ձեռք բերելու, եւ հաւաքած դրամին զօրութեամբ տաճիկ զինուորաց սրերովն եկեղեցին Ժողովրդեան արեամբ ողողելով հազիւ կրցաւ եօթն օր պատրիարքական աթոռ մը կանգուն պահել։ Այս մասին կը գրէ ականատես Սարգիս դպիր Յովհաննէսեան.

Յամի Տեառն 1749 եւ ի յաբեթական տոմարի ՌՃՂԸ Մարտի 26, յաւուր Կիւրակէի սրբոյ Զատկի Պրոխորոն վարդապետ սիլիստրեցի եւ ըստ ոմանց ուռոսճոխցի, զպատրիարքութեան իշխանութիւնն էառ թաքնաբար կապալաւ, գիտութեամբ ոմանց չար իշխանաց ի Յակոբ պատրիարքէ յանդիմանեցելոց (վասն եղեռնադործութեանց իւրեանց) եւ եկեալ նստաւ ի Ս. Աստուածածնայ եկեղեցին եւ ի միւս օրն որ էր Զատիկի երկուշաբթի օրն եւ մեռելոց, եւ յետ շտապօրէն զժամն ասելոյն եւ աւարտելոյն դպրաց ի դրսի եկեղեցին զի միւս եկեղեցին էր փակ, եւ ասացին զԿեցո՛ Տէրն, եւ իվերոյգրեալ Պրոխորոն վարդապետն դարձոյց զերեսն առ ժողովուրդն, եւ կամէր ասել բան ինչ եւ ծանուցումն. իսկ ի միջի ժողովրդոց այր ոմն ելեալ ի վերայ յոտին, սկսաւ աղաղակել եւ ասել. "Խատէմէիզ պիզ պունու„ (եւ վասն առն